

lebning, at det vilde være Tilfældet med Afseesforerige i Landsøverretten (Sudenrigsmiisteren; Mei). Jeg skal da bemærke, at jeg har forstaaet det saaledes; at det vilde beroe paa, om vedkommende Embedsmand havde en Indtægt i Communen, uden Hensyn til, hvorfra han fik sin Løn. Det er deri, jeg ikke kan være enig. Naar en Embedsmand har sin Løn igjennem Sportler, saa kan man sige, at han er en stedlig Embedsmand; men naar dette Forhold er ophørt og han faaer en fast Gage af Staten, og Staten tager Sportlerne, da kan man ikke længere sige, at denne Embedsmand lønnes ved Communen. Om Staten vil vedblive at oppebære disse Gebyrer eller ikke, det er en anden Sag; det kan Staten gjøre, naar den finder det hensigtsmæssigt, eller ikke; men det, at de oprindelig have været udrede af en Commune og nu ere indbragne i Statskassen, kan ikke gjøre, at denne Embedsmand skal betragtes som havende sine Indtægter af Communen. Naar den høitærede Minister med Hensyn til, hvad jeg yttrede om Maaden at behandle Lovforslaget paa, har meent, at jeg ønskede en gjennemgribende Behandling deraf, som om dette ikke havde fundet Sted et andet Sted, forekommer det mig, at det vil være klart af den Bemærkning, hvormed jeg indledede mit Foredrag, at det er just, fordi det har faaet en gjennemgribende Behandling paa et andet Sted, just fordi det er gjort til et midlertidigt istedetfor til et stadigt, at der er skeet Forandring deri, som jeg ikke anseer helbige, at jeg troer, at det er nødvendigt at underkaste det en nyere Behandling. Det var just derpaa, at jeg støttede mit Ansøg om den nyagtigste Overveielse deraf. Naar man argumenterer fra, at det skulde tage længere Tid, hvis det blev henviist til et Udvalg, skal jeg bemærke, at det turde være tvivlsomt, om ikke et Udvalg, efterat have overveiet Sagen og saavidt muligt være bleven enig med Ministeren, vilde fremme Sagen hurtigere, end det paa anden Maade vilde skee.

M. P. Bruun: Jeg skal først yttre min Glæde over, at Udstemningen af § 7 ikke vilde være nogen Hindring for Lovens Fremme, ialtfald ikke fra den høitærede Ministers Side. Jeg

maa gaae tilbage til at omtale en Formue- og Leilighedsstat. Det vil erindres, at jeg sagde, at det ikke var min Tanke her at forsøge at gjennemføre dette System med Hensyn til en Indtægtsstat; men jeg yttrede min Glæde over, at Loven, som den foreligger, ligner saameget en Skat paa Formue og Leilighed, at den tildeels falder sammen dermed. Der er i dette Tilfælde ikke Spørgsmaal om det Forsvarlige eller Uforsvarlige i Bedligholdelsen af en Skat paa Formue og Leilighed, dette Spørgsmaal vil komme til at ligge for, naar der bliver Tale om at indføre denne Forandring i de øvrige Communer. Jeg har det Haab, at det Forsøg, der bliver gjort i Kjøbenhavn, vil føre til at vise, at man i det Mindste i de mindre Communer vil være bedre tjent med en Formue- og Leilighedsstat, ligesom jeg troer, at Stemningen er derfor. Man maa for en Indkomststat opstille saamange Regler, man vil, man vil dog i mange Tilfælde komme tilbage til et Skøn. Hvad jeg gjorde opmærksom paa ved Scalaen, var en Forandring, der blev bragt i Forslag i det andet Thing, som jeg ansaae for principmæssig rigtig. Hvorfor jeg særlig har fremhævet, at jeg dog kunde være tilbøjelig til en saadan Forandring, var for at understøtte den høitærede Minister i hans Kamp mod en progressiv Scala. Jeg er enig i, at en saadan Scala er forkastelig; men jeg troer ogsaa, at jeg har Ret i, at man ved at tage en Scala med Lempelse allerede gaaer noget ind paa Systemet, hvorimod man ved at fradrage en bestemt Sum i alle Indtægter har et fast Princip, der ikke kan rokkes. Forsaavidt den høitærede Minister mener, at man vil komme til at miste en Skatteindtægt, idet det ved et Gibet Exempel vilde vise sig, at man istedetfor 71 pCt. kun fik 58 pCt., skønner jeg ikke, at det har Betydning, uden naar der er Tale om Maximum af Skatten, de fulde 3 pCt.; saalænge der ikke er Tale om at paalægge 3 pCt., ubjævnnes Forskjellen; de enkelte Ydere kunne komme til at svare et høiere Procentbeløb, men der indkommer den samme Sum.

Indenrigsministeren ad interim: Den ærede Landsstingsmand har taget feil, naar han troede, at man ved at gjøre Fradrag